

Forfatter: Wessel, Johan Herman

Titel: Fyrsten og Forbryderen

Citation: Wessel, Johan Herman: "Fyrsten og Forbryderen", i Wessel, Johan Herman: *J.H. Wessels Samlede Digte*, udg. af J. Levin , 1901, s. 68. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-wesselhhl-shoot-workid67412.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: J.H. Wessels Samlede Digte

FYRSTEN OG FORBRYDEREN.

Din strenge Dom frygt ikke meer,
Naar han, som den afsagde, leer.

Den kolde Statsmand troer,
Straf for Forbrydelser bør aldrig eftergives,
Og at, hvo Liv forbrød, han bør aflives,
At paa Retfærdighed det Heles Vel beroer.
Jeg er ei Statsmand, skjønt lidt kold;
Men troer, det staaer i Fyrstens Vold,
I sieldent Fald, lidt Straffen at formilde.
Exempel læse skal De, som det læse vilde.

Det i en gammel Krønik stod
(Jeg troer, det staaer endnu), hvad jeg fortæller;
Men den omstændelig sig ei udlod,
Jeg derfor ikke heller.

Franciscus af Urbain (Gud kiender ham for Resten),
Regent i Syd, i Nord, i Østen eller Vesten -
Jeg fik ei vide, hvor;
Men nok, at han var from og stoer.
Franciscus af Urbain en Dødsdom underskrev,
Han nødig underskrev, men Loven han adlyder;
Thi Folkets Sikkerhed og hans det byder.
Regenten dømte D ø e, men Manden ønsked' Lev!
Den Dom, den Synder fik,
Ham meget nær til Hierte gik;
Just ei, fordi han Livet skulde miste,
Men kun, fordi han vidste,
At hans Familie til Skiendsel regnes vilde,
Om hængt han blev,
Og dette var hans Dorn.
Han ind med en Ansøgning kom,
Hvori han Fyrsten bad, han maatte dog formilde
En Dom, som efter ham
Hans Slægt, skjønt uforskyldt, forvolde vilde Skam.

Et Taarn der fandtes der,
Som vores runde Taarn, paa Gitterværket nær.
Han underdanigst bad, ham Vagt der maatte bringe,
Og derfra ned han vilde springe;
Han var til Døden vel bereed,
Kun ved hans Dødsfagon uskyldig Slægt ei leed.

69

Den Fyrste iegod,
Den Naade ham tilstod.
Nu af en Hændelse Franciscus reed forbi
Det Sted, hvor Synderen fra Infamie
Stod netop i Begreb med arme Slægt at rædde.
Han tog et Løb, tog to, og tog det tredje.
Den Fyrste sagde saa: »Tre gange Løb at tage !
Hvi sprang du ei med eet? hvi dig omsonst umage?«
Den Synder derimod han sagde saa:
»Min Hals jeg gier derpaa,
At ei i fire Løb, ja ei i fem,
Det Spring vil lykkes Dem.
Kom, naadig Herre og probeer.«
Den gode Fyrste leer,

Og midt i paanødt Latter
Sig for lyksalig skatter,
Ved denne Leilighed at kunde Paaskud faae
Til Synderen at lade gaae.

Moral.

Den Fyrste, siger man, gjør Vold mod Folkets Ret,
Som nogensinde Straf vil eftergive!
Det veed jeg ikke just: men dette tør jeg skrive !
Den Tigers Hierte har, som ei. undskylder det.